

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6896/2021
18.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Споменке Зарић, Јасминке Станојевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гжрр 301/21 од 08.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гжрр 301/21 од 08.07.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гжрр 301/21 од 08.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину Прр1 110/2020 од 29.03.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Панчеву Ст 299/2011 исплати износ од 554.100,81 динара, као и да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијен, је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на досуђени износ од 554.100,81 динара исплати законску затезну камату од 18.11.2009. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гжрр 301/21 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је делимично усвојена, па је преиначено решење о трошковима парничног поступка тако што је обавезана тужена да тужиоцу поред износа од 6.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом исплати тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка и износ од још 3.000,00 динара (све укупно 9.000,00 динара), док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажна одлука о трошковима парничног поступка донета је применом чл. 153, 154, 163. и 165. ЗПП, након оцене другостепеног суда да тужиоцу, који је успео у поступку са главним захтевом за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, припада право на накнаду трошкова који су били потребни ради вођења парнице у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, према вредности предмета спора у овој правној ствари.

Ревизијом тужиоца се, с позивом на погрешну примену материјалног права, оспорава висина накнаде трошкова поступка која је побијаном пресудом призната тужиоцу.

Имајући у виду да тужилац није ускраћен у праву на накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је оценио да у таквој ситуацији, по питању трошкова поступка, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Висина накнаде трошкова поступка, по признатом праву у конкретној парници, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе. Стога, нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против одлуке о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном

поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је имао у виду да је у уводу побијане пресуде погрешно наведен датум седнице већа одржане пред другостепеним судом, као дан доношења побијане пресуде, али је оценио да се ради о очигледној грешци у писању отправка пресуде, коју применом члана 385. у вези 362. ЗПП председник већа другостепеног суда може исправити посебним решењем.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**